ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑ ANTONIO TIZZANO

της 13ης Ιουνίου 2002 [1]

1. Με προσφυγή που άσκησε στις 18 Δεκεμβρίου 2000, η Γαλλική Δημοκρατία ζήτησε, κατά την έννοια του άρθρου 230 ΕΚ, την ακύρωση της αποφάσεως 2001/52/ΕΚ της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, της 20ής Σεπτεμβρίου 2000 (στο εξής: προσβαλλόμενη απόφαση) [2], με την οποία η τελευταία έκρινε ότι δεν συμβιβάζεται με την κοινή αγορά ενίσχυση που χορήγησε η Γαλλία για τη μετατροπή των αμπελώνων της περιοχής Charente και ζήτησε την ανάκτησή της από τους δικαιούχους.

I — Νομικό πλαίσιο

Α — *Οι διατάξεις της Συνθήκης ΕΚ*

2. Το άρθρο 36, πρώτο εδάφιο, ΕΚ προβλέπει:

«Οι διατάξεις του κεφαλαίου του σχετικού με τους κανόνες του ανταγωνισμού δεν εφαρμόζονται στην παραγωγή και στο εμπόριο των γεωργικών προϊόντων παρά μόνο κατά το μέτρο που ορίζεται από το Συμβούλιο στο πλαίσιο των διατάξεων και σύμφωνα με τη διαδικασία του άρθρου 37, παράγραφοι 2 και 3, λαμβάνοντας υπόψη τους στόχους του άρθρου 33.»

3. Το άρθρο 87, παράγραφος 1, ΕΚ ορίζει:

«Ενισχύσεις που χορηγούνται υπό οποιαδήποτε μορφή από τα κράτη ή με κρατικούς πόρους και που νοθεύουν ή απειλούν να νοθεύσουν τον ανταγωνισμό διά της ευνοϊκής μεταχειρίσεως ορισμένων επιχειρήσεων ή ορισμένων κλάδων παραγωγής είναι ασυμβίβαστες με την κοινή αγορά, κατά το μέτρο που επηρεάζουν τις μεταξύ κρατών μελών συναλλαγές, εκτός αν η παρούσα Συνθήκη ορίζει άλλως».

4. Κατά την έννοια της παραγράφου 3, στοιχείο γ', του ιδίου άρθρου, θεωρούνται ότι «συμβιβάζονται με την κοινή αγορά οι ενισχύσεις για την προώθηση της αναπτύξεως ορισμένων οικονομικών δραστηριοτήτων ή οικονομικών περιοχών, εφόσον δεν αλλοιώνουν τους όρους των συναλλαγών κατά τρόπο που θα αντέκειτο προς το κοινό συμφέρον».

1 — Γλώσσα του πρωτοτύπου: η ιταλική.

2 — Απόφαση σχετικά με την κρατική ενίσχυση που έθεσε σε εφαρμογή η Γαλλία στον αμπελουργικό τομέα (ΕΕ 2001, L 17, σ. 30).

Β — *Οι αφορώσες την κοινή οργάνωση της αμπελοοινικής αγοράς διατάξεις*

5. Η κοινή οργάνωση των αγορών στον αμπελοοινικό τομέα (ΚΟΑΑ) θεσπίστηκε βαθμιαία από το 1962, αλλά ρυθμίστηκε για πρώτη φορά το 1970 με τον κανονισμό (ΕΟΚ) 816/70 [3]. Έκτοτε, οι θεμελιώδεις κανόνες της ΚΟΑΑ τροποποιήθηκαν και συμπληρώθηκαν επανειλημμένα. Στη συνέχεια θα υπενθυμίσω τις συναφείς προς την παρούσα υπόθεση διατάξεις.

α) Η ΚΟΑΑ διέπεται από τον κανονισμό (ΕΟΚ) 822/87

6. Ο κανονισμός (ΕΟΚ) 822/87 [4] κωδικοποίησε και συμπλήρωσε τις θεμελιώδεις διατάξεις περί της ΚΟΑΑ που ίσχυαν κατά τον κρίσιμο για την παρούσα υπόθεση χρόνο. Σύμφωνα με τη δέκατη τέταρτη αιτιολογική σκέψη του κανονισμού:

«[...] η κατάσταση της αμπελοοινικής αγοράς που χαρακτηρίζεται από μεγάλα πλεονάσματα επιδεινώνεται υπερβολικά γρήγορα και απειλείται [...] η επίτευξη των στόχων του άρθρου 39 της Συνθήκης [νυν άρθρου 33 ΕΚ] λόγω της υπερβολικής πιέσεως που ασκείται στα εισοδήματα των παραγωγών».

7. Με σκοπό τη διασφάλιση της ισορροπίας της αγοράς, ο κανονισμός 822/87 προβλέπει ως εκ τούτου την προσωρινή απαγόρευση της νέας φυτεύσεως αμπέλων. Επ' αυτού, το άρθρο 6, παράγραφος 1, ορίζει:

«Απαγορεύεται μέχρι τις 31 Αυγούστου 1990 οποιαδήποτε νέα φύτευση αμπέλου. Πάντως, τα κράτη μέλη μπορούν να χορηγούν άδειες νέων φυτεύσεων στις εκτάσεις που προορίζονται για παραγωγή v.q.p.r.d. [οίνων ποιότητας παραγομένων σε συγκεκριμένες περιοχές], για τους οποίους η Επιτροπή αναγνώρισε ότι η παραγωγή είναι, λόγω των ποιοτικών χαρακτηριστικών τους, σημαντικά μικρότερη από τη ζήτηση.»

Η διάρκεια της εν λόγω απαγορεύσεως παρατάθηκε επανειλημμένα, εσχάτως δε μέχρι τις 31 Αυγούστου 2000 [5].

8. Στο ίδιο πλαίσιο, ο κανονισμός 822/87 καθορίζει τις ιδιαίτερα αυστηρές προ-

3 — Βλ. κανονισμό 24 του Συμβουλίου, της 4ης Απριλίου 1962, περί της βαθμιαίας δημιουργίας κοινής οργανώσεως της αμπελοοινικής αγοράς (ΕΕ 30, σ. 989), και κανονισμό (ΕΟΚ) 816/70 του Συμβουλίου, της 28ης Απριλίου 1970, περί συμπληρωματικών διατάξεων στον τομέα της κοινής οργανώσεως της αμπελοοινικής αγοράς (ΕΕ L 99, σ. 1).

4 — Κανονισμός του Συμβουλίου, της 16ης Μαρτίου 1987, για την κοινή οργάνωση της αμπελοοινικής αγοράς (ΕΕ L 84, σ. 1).

5 — Βλ. άρθρο 1, παράγραφος 1, του κανονισμού (ΕΚ) 1627/98 του Συμβουλίου, της 20ής Ιουλίου 1998, περί τροποποιήσεως του κανονισμού 822/87 (ΕΕ L 210, σ. 8).

ύποθέσεις για τη χορήγηση κρατικών ενισχύσεων προς φύτευση νέων αμπέλων. Το άρθρο 14 αυτού, όπως τροποποιήθηκε με τον κανονισμό (ΕΟΚ) 2253/88 [6], προβλέπει συναφώς τα ακόλουθα:

«1. Απαγορεύεται κάθε εθνική ενίσχυση [προς] φύτευση των εκτάσεων που προορίζονται για την παραγωγή επιτραπέζιων οίνων και που έχουν ταξινομηθεί στην κατηγορία 3.

2. Όσον αφορά τη φύτευση αμπελουργικών εκτάσεων εκτός από τις αναφερόμενες στην παράγραφο 1, απαγορεύεται οποιαδήποτε εθνική ενίσχυση εκτός από εκείνες:

— που προβλέπονται από ειδικές κοινοτικές διατάξεις,

— που είναι αποδεκτές δυνάμει των άρθρων 92 έως 94 της Συνθήκης [νυν άρθρων 87 ΕΚ έως 89 ΕΚ] και ανταποκρίνονται σε κριτήρια που πρέπει να αναμένεται, ιδίως, ότι θα επιτρέψουν την επίτευξη του στόχου της μειώσεως της ποσότητας της παραγωγής ή της ποιοτικής βελτιώσεως, χωρίς να συνεπάγονται αύξηση της παραγωγής. Τα κριτήρια αυτά θεσπίζονται σύμφωνα με τη διαδικασία που προβλέπεται στο άρθρο 83.

3. Η κατά την παράγραφο 2 απαγόρευση εφαρμόζεται από 1ης Σεπτεμβρίου 1988 [...]».

9. Ακολούθως, το άρθρο 76 του κανονισμού 822/87 καθιστά εφαρμοστέους στον αμπελοοινικό τομέα τους κανόνες της Συνθήκης περί των κρατικών ενισχύσεων, πλην αντιθέτων διατάξεων του ιδίου κανονισμού.

10. Η Επιτροπή καθόρισε, με τον κανονισμό (ΕΟΚ) 2741/89 [7], τα επιτρέποντα την αξιολόγηση των κατά το άρθρο 14 του κανονισμού 822/87 εθνικών ενισχύσεων κριτήρια. Σύμφωνα με το άρθρο 3, παράγραφος 1, του κανονισμού 2741/98:

«[Η] φύτευση πρέπει να γίνεται με ποικιλία η οποία στην εν λόγω περιοχή:

— δεν θεωρείται υψηλής παραγωγικότητας·

6 — Κανονισμός του Συμβουλίου, της 19ης Ιουλίου 1988, περί τροποποιήσεως του κανονισμού 822/87 (ΕΕ L 198, σ. 35).

7 — Κανονισμός της Επιτροπής, της 11ης Σεπτεμβρίου 1989, για τον καθορισμό των κριτηρίων που πρέπει να λαμβάνονται υπόψη στο πλαίσιο του άρθρου 14 του κανονισμού 822/87 του Συμβουλίου όσον αφορά τις εθνικές ενισχύσεις για τη φύτευση αμπελουργικών εκτάσεων (ΕΕ L 264, σ. 5).

— είναι αναγνωρισμένη ως βελτιωτική·

— είναι ειδικά [εγκεκριμένη] από τις εθνικές αρχές στο πλαίσιο του εν λόγω σχεδίου ενισχύσεως».

11. Το άρθρο 5, πρώτο εδάφιο, του ιδίου κανονισμού ορίζει περαιτέρω:

«Το ποσό της ενισχύσεως που χορηγείται ανά εκτάριο φυτευμένης αμπέλου δεν μπορεί να υπερβαίνει το 30 % των πραγματικών δαπανών εκριζώσεως και φυτεύσεως.»

β) Η διεπόμενη από τον κανονισμό (ΕΚ) 1493/1999 ΚΟΑΑ

12. Ο κανονισμός (ΕΚ) 1493/1999 του Συμβουλίου [8], της 17ης Μαΐου 1999, κατήργησε τον κανονισμό 822/87, επιφέροντας βαθιές τροποποιήσεις στην ΚΟΑΑ και αναδιατυπώνοντας σε κωδικοποιημένο κείμενο τις εφαρμοστέες στον τομέα διατάξεις. Ο κανονισμός αυτός τέθηκε σε ισχύ στις 21 Ιουνίου 1999, αλλ' άρχισε να εφαρμόζεται από 1ης Αυγούστου 2000.

8 — ΕΕ L 179, σ. 1. Ο κανονισμός τροποποιήθηκε για τελευταία φορά με τον κανονισμό (ΕΚ) 2585/2001 του Συμβουλίου, της 19ης Δεκεμβρίου 2001 (ΕΕ L 345, σ. 10).

13. Η ενδέκατη αιτιολογική σκέψη του κανονισμού 1494/1999 αναφέρει:

«Για να χρησιμοποιηθεί πλήρως και να ενισχυθεί η βελτίωση της ισορροπίας της αγοράς και για να προσαρμοστεί καλύτερα η προσφορά στη ζητήση για ορισμένους τύπους προϊόντων, πρέπει να προβλεφθεί πλαίσιο μέτρων για τη διαχείριση του αμπελουργικού δυναμικού, που να περιλαμβάνει μεσοπρόθεσμους περιορισμούς των φυτεύσεων, πριμοδοτήσεις οριστικής εγκαταλείψεως των αμπελουργικών εκτάσεων και στήριξη υπέρ της αναδιαρθρώσεως και της μετατροπής των αμπελώνων».

14. Όσον αφορά τη νέα φύτευση αμπέλων, το άρθρο 2, παράγραφος 1, του κανονισμού ορίζει:

«Απαγορεύεται μέχρι τις 31 Ιουλίου 2010 η φύτευση αμπέλων με ποικιλίες που κατατάσσονται σύμφωνα με το άρθρο 19, παράγραφος 1, ως οινοποιήσιμες ποικιλίες [...].

Μέχρι την ίδια ημερομηνία, απαγορεύεται επίσης ο επανεμβολιασμός οινοποιησίμων ποικιλιών σε ποικιλίες άλλες πλην των οινοποιησίμων».

15. Όσον αφορά την αναδιάρθρωση και μετατροπή των αμπελώνων, το άρθρο 11 προβλέπει:

«1. Θεσπίζεται σύστημα για την αναδιάρθρωση και τη μετατροπή των αμπελώνων.

2. Στόχος του καθεστώτος είναι η προσαρμογή της παραγωγής στη ζήτηση της αγοράς.

3. Το σύστημα καλύπτει μία ή περισσότερες από τις ακόλουθες δράσεις:

α) την ποικιλιακή μετατροπή, συμπεριλαμβανομένου του επανεμβολιασμού·

β) την επαναφύτευση των αμπέλων·

γ) τις βελτιώσεις των τεχνικών διαχειρίσεως των αμπελώνων που συνδέονται με τον στόχο του συστήματος.

Το σύστημα δεν καλύπτει την κανονική ανανέωση των αμπελώνων που προσεγγίζουν το τέλος της φυσικής ζωής τους [...]».

16. Εξάλλου, δυνάμει του άρθρου 15, δεύτερο εδάφιο, στοιχείο γ', του κανονισμού, στο πλαίσιο των λεπτομερειών εφαρμογής του καθεστώτος αναδιαρθώσεως και μετατροπής των αμπελώνων, μπορεί να προβλέπονται «διατάξεις που αποσκοπούν στην αποφυγή τυχόν αυξήσεως του δυναμικού παραγωγής ως αποτέλεσμα της εφαρμογής των διατάξεων του παρόντος κεφαλαίου».

17. Τέλος, το άρθρο 71, παράγραφος 1, του κανονισμού 1493/1999 ορίζει ότι, πλην αντιθέτων διατάξεων του κανονισμού, τα άρθρα 87 ΕΚ έως 89 ΕΚ εφαρμόζονται στην παραγωγή και στο εμπόριο των προϊόντων του αμπελοοινικού τομέα.

18. Ο κανονισμός (ΕΚ) 1227/2000 της Επιτροπής, της 31ης Μαΐου 2000[9], ορίζει τις λεπτομέρειες εφαρμογής του κανονισμού 1493/1999, ειδικότερα όσον αφορά το δυναμικό παραγωγής, και καταργεί, μεταξύ άλλων, τον κανονισμό 2741/89. Όσον αφορά την αναδιάρθρωση και μετατροπή των αμπελώνων, το άρθρο 13, στοιχείο γ', αυτού ορίζει ότι τα κράτη μέλη θεσπίζουν:

«τους κανόνες που περιορίζουν τη χρήση, κατά την υλοποίηση ενός σχεδίου, των δικαιωμάτων αναφυτεύσεως που απορρέουν από την προβλεπόμενη στο σχέδιο εκρίζωση,

9 — ΕΕ L 143, σ. 1. Ο εν λόγω κανονισμός τροποποιήθηκε τελευταία με τον κανονισμό (ΕΚ) 1253/2001 της Επιτροπής, της 26ης Ιουνίου 2001 (ΕΕ L 173, σ. 31).

εφόσον η εφαρμογή του θα οδηγούσε σε ενδεχόμενη αύξηση της αποδόσεως της καλυπτόμενης από αυτό εκτάσεως. Οι κανόνες αποβλέπουν στο να διασφαλίζεται η επίτευξη του στόχου του συστήματος, και ιδίως η αποφυγή αυξήσεως του δυναμικού παραγωγής στο οικείο κράτος μέλος».

II — Τα πραγματικά περιστατικά

Α — *Τα πραγματικά περιστατικά και η διοικητική διαδικασία*

19. Η Γαλλική Κυβέρνηση κοινοποίησε τον Φεβρουάριο 1999 στην Επιτροπή καθεστώς ενισχύσεων με σκοπό τη μετατροπή των αμπελώνων της περιοχής Charente που χρησιμοποιούνται για την παραγωγή κονιάκ προς την παραγωγή «τοπικών οίνων» (επιτραπεζίων οίνων χαρακτηριζομένων από την ένδειξη της γεωγραφικής περιοχής) [10]. Το καθεστώς αυτό σκοπούσε στην ενθάρρυνση της παραγωγής οίνων ανταποκρινομένων στη ζήτηση των καταναλωτών και στη μείωση, αντίθετα, του όγκου παραγωγής κονιάκ, τα αποθέματα του οποίου είχαν αυξηθεί σημαντικά λόγω καταστάσεως κρίσεως της αγοράς.

20. Το καθεστώς χαρακτηριζόταν από τέσσερα διαφορετικά μέτρα ενισχύσεων, το ένα εκ των οποίων συνίστατο σε «συμπληρωματική καταβολή επί της εθνικής ενισχύσεως για τη βελτίωση των καλλιεργουμένων ποικιλιών οιναμπέλων» (στο εξής: ενίσχυση για τη μετατροπή ποικιλιών ή απλούστερα ενίσχυση). Περιορίζομαι στην εξέταση του μέτρου αυτού δεδομένου ότι σ' αυτό επικεντρώνεται η προσβαλλόμενη απόφαση.

21. Η ενίσχυση για την μετατροπή ποικιλιών προέβλεπε την καταβολή συμπληρωματικού ποσού ύψους 10 000 γαλλικών φράγκων (FRF) ανά εκτάριο στους αμπελοκαλλιεργητές που μπορούσαν ήδη να υπαχθούν στις ευεργετικές διατάξεις του ισχύοντος γαλλικού καθεστώτος ενισχύσεων: της εθνικής ενισχύσεως για τη βελτίωση των καλλιεργουμένων ποικιλιών οιναμπέλων [11]. Αντικείμενο της συμπληρωματικής αυτής ενισχύσεως ήταν η προώθηση, αρχικά εντός ζώνης 1 000 εκταρίων της οικείας περιοχής, της εκριζώσεως των ποικιλιών Ugni-blanc και της αντικαταστάσεώς τους από άλλες ποικιλίες προσφερόμενες για την παραγωγή των «τοπικών οίνων».

22. Τους μήνες Μάιο και Ιούνιο του 1999 οι γαλλικές αρχές προσκόμισαν συμπληρωματικά πληροφοριακά στοιχεία στην Επιτροπή. Περιγράφουν την οικονομική συγκυρία εντός της οποίας εντάσσεται το κοινοποιηθέν καθεστώς, αναφερόντας ειδικότερα ότι στην περιοχή Charente η αμπελουργία είναι εξαιρετικά ειδικευμένη στην παραγωγή οίνων με προορισμό την παρασκευή αποσταγμάτων. Συγκεκριμένα, το

10 — Βλ. άρθρο 2, παράγραφος 3, στοιχείο ι', του κανονισμού (ΕΟΚ) 2392/89 του Συμβουλίου, της 24ης Ιουλίου 1989, σχετικά με τη θέσπιση των γενικών κανόνων για την περιγραφή και παρουσίαση των οίνων και των γλευκών σταφυλιών (ΕΕ L 232, σ. 13), η εφαρμογή του οποίου παρατάθηκε, παρά τη ρητή κατάργηση του κανονισμού 1493/1999, προσωρινώς και εν αναμονή των οριστικών μέτρων εφαρμογής του κανονισμού αυτού μέσω του κανονισμού (ΕΚ) 1608/2000 της Επιτροπής, της 21ης Ιουλίου 2000 (ΕΕ L 185, σ. 24). Οι συναφείς διατάξεις, θεσπισθείσες με τον κανονισμό (ΕΚ) 753/2002 της Επιτροπής, της 29ης Απριλίου 2002 (ΕΕ L 118, σ. 1), θα τεθούν σε εφαρμογή από 1ης Ιανουαρίου 2003.

11 — Η ενίσχυση αυτή θεσπίστηκε με διάταγμα της 27ης Μαρτίου 1996 περί ενισχύσεως για τη βελτίωση των ποικιλιών οιναμπέλων που καλλιεργούνται σε αμπελουργικές εκμεταλλεύσεις (JORF 82 της 5ης Απριλίου 1996, σ. 5280).

95 % της επιφανείας του αμπελώνα charentais είναι φυτευμένη με την ποικιλία Ugni-blanc από την οποία προέρχονται λευκοί οίνοι, τα ιδιαίτερα αναλυτικά χαρακτηριστικά των οποίων προσφέρονται για την παρασκευή, μέσω αποστάξεως, αποσταγμάτων. Πέραν του αποκλειστικού αυτού προορισμού τους, οι εν λόγω οίνοι χρησιμοποιούνται ως προϊόντα μέτριας ποιότητας, και συγκεκριμένα ως λευκοί οίνοι στερούμενοι γεωγραφικής ενδείξεως, ή ως βάση για την επεξεργασία αφρωδών οίνων [12].

23. Αφού έλεγξε τα ανωτέρω πληροφοριακά στοιχεία, η Επιτροπή αποφάσισε να κινήσει τυπική διαδικασία εξετάσεως, κατ' εφαρμογή του άρθρου 88, παράγραφος 2, ΕΚ, και ενημέρωσε συναφώς τις γαλλικές αρχές με έγγραφο της 15ης Οκτωβρίου 1999 [13]. Αιτιολόγησε την έναρξη της διαδικασίας κατ' ουσίαν με το ακόλουθο σκεπτικό:

— όσον αφορά τις ποικιλίες οίνων που έπρεπε να φυτευθούν και του συνολικά προβλεπόμενου ποσού ανά εκτάριο, η ενίσχυση ανταποκρινόταν στα απαιτούμενα χαρακτηριστικά, στο πλαίσιο της ΚΟΑΑ που προβλέπει ο κανονισμός 822/87 (ιδίως δε τα άρθρα 3 και 5 του κανονισμού 2741/89)·

— πάντως, η ενίσχυση δεν ελάμβανε υπόψη τους προσανατολισμούς της νέας ΚΟΑΑ που θέσπισε ο κανονισμός 1493/1999, ειδικότερα τους στόχους που αυτή θέτει, ήτοι την αποφυγή της αυξήσεως της οινοπαραγωγής και την προσαρμογή της προσφοράς στη ζήτηση: αφενός, ο επαναπροσανατολισμός της προβλεπόμενης παραγωγής απηχεί σε τελευταία ανάλυση καθαρή αύξηση της ποσότητας των «τοπικών οίνων» που διατίθενται στην αγορά, αφετέρου, τα διαθέσιμα στοιχεία δεν επέτρεπαν να συναχθεί ότι η αγορά των «τοπικών οίνων» θα ήταν ικανή να απορροφήσει αύξηση της παραγωγής·

— επομένως, δεδομένου ότι η Γαλλική Δημοκρατία δεν είχε προβλέψει διατάξεις με σκοπό την προσαρμογή της ενισχύσεως στις νέες απαιτήσεις του τομέα μέσω της προβλέψεως, μεταξύ άλλων, ότι η μελετώμενη μετατροπή πρέπει να συνοδεύεται από ουσιαστική μείωση των επιφανειών παραγωγής και των αποδόσεων, υφίσταντο αμφιβολίες ως προς τη συμβατότητα της ενισχύσεως με την κοινή αγορά.

24. Σε απάντηση του ενημερωτικού περί της κινήσεως της διαδικασίας εγγράφου, οι γαλλικές αρχές υπέβαλαν, με έγγραφο της 13ης Δεκεμβρίου 1999, τις παρατηρήσεις τους, ακολούθως δε, κατόπιν αιτήσεως της Επιτροπής, της παρέσχον συμπληρωματικές πληροφορίες στις 28 Ιουνίου 2000. Πάντως, στο μεσοδιάστημα έθεσαν ήδη σε εφαρμογή την ενίσχυση, αρχικά για την αμπελοοινική περίοδο 1998/1999, ακολούθως για την περίοδο 1999/2000, με διατάγματα της 12ης Μαρτίου 1999 και της 6ης Απριλίου 2000 [14].

12 — Βλ. το έγγραφο των γαλλικών αρχών της 28ης Ιουλίου 1999 προς την Επιτροπή, το οποίο παρατίθεται στο παράρτημα Ι του υπομνήματος αντικρούσεως της Επιτροπής (ιδίως το σημείο 1 αυτού).

13 — ΕΕ 1999, C 359, σ. 7.

14 — JORF 85 της 1ης Απριλίου 1999, σ. 5387, και 97 της 23ης Απριλίου 2000, σ. 260.

Β — *Η προσβαλλόμενη απόφαση*

25. Έτσι, η τυπική διαδικασία εξετάσεως περατώθηκε με την έκδοση στις 20 Σεπτεμβρίου 2000 της προσβαλλόμενης αποφάσεως. Η Επιτροπή, λαμβάνοντας υπόψη τις παρατηρήσεις που υπέβαλαν οι γαλλικές αρχές, διαπίστωσε τα ακόλουθα.

26. Κατ' αρχάς, για την αντιμετώπιση του προβλήματος των πλεονασμάτων παραγωγής στην περιοχή Charente, η μείωση της παραγωγικότητας θα έπρεπε να αφορά όχι μόνον τον αμπελώνα που αποτελεί αντικείμενο της μελετώμενης από τις γαλλικές αρχές μετατροπής αλλά και εκείνους όπου εξακολουθούν να βρίσκονται φυτευμένες οι ποικιλίες Ugni-blanc που προορίζονται για την παραγωγή κονιάκ· οι αμπελώνες αυτοί, σε σχέση με τους οποίους διαπιστώνεται έντονη αύξηση αποδόσεως, ευθύνονται στην πραγματικότητα για την πλεονασματική παραγωγή στην περιοχή. Αυτός είναι και ο λόγος για τον οποίο η Επιτροπή, καίτοι δέχεται, όπως ισχυρίζονται οι γαλλικές αρχές, ότι η μετατροπή οδηγεί σε σημαντική μείωση της αποδόσεως των αμπελώνων που υπόκεινται σ' αυτήν, εκτιμά ότι η σχετική μείωση δεν είναι επαρκής.

27. Δεύτερον, όσον αφορά τη μείωση των επιφανειών παραγωγής, το γεγονός ότι χορηγούνται ενισχύσεις για την εκρίζωση των αμπέλων στη συγκεκριμένη περιοχή μέσω της μετατροπής δεν αποτελεί, κατά την άποψη της Επιτροπής, εγγύηση ότι η αναδιάρθρωση 1 000 εκταρίων θα συνδυαστεί με την εκρίζωση αντίστοιχης επιφανείας δοθέντος ότι η εκρίζωση παραμένει προαιρετική. Ακόμη και αν συνέβαινε αυτό, μείωση της επιφανείας παραγωγής της ιδίας εκτάσεως με την μελετώμενη αναδιάρθρωση, ήτοι περιοριζόμενη στα 1 000, θα ήταν ανεπαρκής για την επίδικη περιοχή.

28. Τρίτον, ο ισχυρισμός των γαλλικών αρχών ότι η ενίσχυση για τη μετατροπή πληροί την επιβαλλόμενη από το άρθρο 11, παράγραφος 2, του κανονισμού 1493/99 προϋπόθεση, με σκοπό τη διασφάλιση της προσαρμογής της παραγωγής στη ζήτηση της αγοράς, δεν θα επαληθευόταν υπό το φως των αφορώντων την εξέλιξη της αγοράς των «τοπικών οίνων» στοιχείων που βρίσκονται στην κατοχή της Επιτροπής. Οι διαθέσιμες πληροφορίες δεν θα επέτρεπαν να συναχθεί ασφαλώς ότι η αγορά είναι σε θέση να απορροφήσει τις νέες ποσότητες «τοπικών οίνων» ως προϊόντος της μετά τη μετατροπή παραγωγής.

29. Η εξέταση των υποβληθεισών από τις γαλλικές αρχές παρατηρήσεων επιβεβαιώνει, συνεπώς, τα συμπεράσματα στα οποία κατέληξε η Επιτροπή κινώντας τη διαδικασία εξετάσεως. Η ενίσχυση για τη μετατροπή των ποικιλιών συνεπάγεται καθαρή αύξηση της παραγωγής των οίνων που διατίθενται στη συνήθη οιναγορά. Τούτο θα δημιουργούσε στρεβλώσεις του ανταγωνισμού σε μια αγορά μη χαρακτηριζόμενη με βεβαιότητα ως αναπτυσσόμενη, με κίνδυνο τη μετατόπιση του αντιμετωπιζόμενου στην περιοχή Charente προβλήματος προς άλλες αγορές ή περιοχές της Κοινότητας. Τούτο θα αντέβαινε προς τις αρχές της νέας ΚΟΑΑ που

θεσπίστηκε με τον κανονισμό 1493/1999, καθώς και της προγενέστερης που είχε θεσπιστεί με τον κανονισμό 822/87 και προέβλεπε ήδη την αρχή της μη αυξήσεως της παραγωγής. Κατά την Επιτροπή, μόνο τα λαμβανόμενα στο πλαίσιο της ΚΟΑΑ μέτρα είναι ικανά να διασφαλίσουν ότι λαμβάνονται υπόψη σφαιρικά τα συμφέροντα των επιχειρηματιών του αμπελοοινικού τομέα.

30. Η ενίσχυση για την μετατροπή των ποικιλιών, ως μη πληρούσα τις προβλεπόμενες στην ΚΟΑΑ προϋποθέσεις, δεν μπορεί για τον λόγο αυτό να τύχει της προβλεπόμενης στο άρθρο 87, παράγραφος 3, στοιχείο γ', ΕΚ παρεκκλίσεως. Για τους λόγους αυτούς, η Επιτροπή διαπίστωσε ότι η ενίσχυση είναι ασυμβίβαστη προς την κοινή αγορά και, επειδή είχε ήδη αρχίσει να εφαρμόζεται, ζήτησε τα ήδη καταβληθέντα ποσά να ανακτηθούν από τους δικαιούχους.

31. Η προσβαλλόμενη απόφαση κοινοποιήθηκε στη Γαλλική Κυβέρνηση στις 10 Οκτωβρίου 2000 υπό τον αριθμό C (2000) 2754.

III — Νομική ανάλυση

32. Η Γαλλική Κυβέρνηση προβάλλει ένα και μόνο λόγο ακυρώσεως, ισχυριζόμενη ότι η Επιτροπή υπέπεσε σε πλάνες περί το δίκαιο κατά την ερμηνεία και την εφαρμογή των διατάξεων της ΚΟΑΑ όταν κατέληξε στο συμπέρασμα ότι η επίδικη ενίσχυση δεν πληρούσε τις προβλεπόμενες από την ΚΟΑΑ προϋποθέσεις. Κατ' ουσίαν, η Γαλλική Κυβέρνηση ισχυρίζεται ότι:

— η Επιτροπή υπέπεσε σε πλάνη περί την εφαρμοστέα νομοθεσία, λαμβάνοντας υπόψη τον κανονισμό 1493/1999, ενώ το συμβιβαστό της ενισχύσεως θα έπρεπε να εκτιμηθεί αποκλειστικά υπό το φως του προγενέστερου κανονισμού (κανονισμός 822/87)·

— εν πάση περιπτώσει, η Επιτροπή αγνόησε τις διατάξεις του κανονισμού 1493/1999, εξαρτώντας το συμβιβαστό της ενισχύσεως από τις προϋποθέσεις μειώσεως των επιφανειών παραγωγής και αποδόσεων που δεν προβλέπει ο εν λόγω κανονισμός·

— η Επιτροπή εκτίμησε εσφαλμένα ότι η ενίσχυση δεν ανταποκρινόταν στον στόχο της προσαρμογής της παραγωγής στη ζήτηση, όπως προβλέπει ο κανονισμός·

— τέλος, η αξιολόγηση της επιπτώσεως της ενισχύσεως της αμπελοοινικής αγοράς είναι επίσης εσφαλμένη και μη δεόντως αιτιολογημένη.

Α — *Προκαταρκτικές εκτιμήσεις επί της εκτάσεως του ελέγχου του Δικαστηρίου σχετικά με την προσβαλλόμενη απόφαση*

33. Προτού προχωρήσω στην εξέταση των συγκεκριμένων αιτιάσεων που διατυπώνει η προσφεύγουσα κυβέρνηση, θεωρώ σκόπιμο να εκφράσω τη θέση μου επί του ζητήματος που αυτή ήγειρε προκαταρκτικώς και αφορά την έκταση του δικαιοδοτικού ελέγχου επί αποφάσεως της Επιτροπής, η οποία, όπως συμβαίνει με την προσβαλλόμενη απόφαση, έχει ως αντικείμενο κρατική ενίσχυση σε τομέα διεπόμενο από την κοινή οργάνωση των αγορών.

34. Ως γνωστόν, η νομολογία του Δικαστηρίου αναγνωρίζει στην Επιτροπή ευρεία διακριτική εξουσία όταν πρόκειται για την εκτίμηση του συμβιβαστού μιας ενισχύσεως με το άρθρο 87, παράγραφος 3, ΕΚ ενόψει της περιπλοκότητας των οικονομικών εκτιμήσεων στις οποίες καλείται να χωρήσει η Επιτροπή. Στις περιπτώσεις αυτές, επομένως, ο ασκούμενος επί των αποφάσεων της Επιτροπής δικαιοδοτικός έλεγχος είναι περιορισμένος, δεδομένου ότι, πάντοτε κατά τη νομολογία του Δικαστηρίου, ο κοινοτικός δικαστής δεν μπορεί να υποκαταστήσει με την οικονομική του εκτίμηση εκείνη της Επιτροπής [15]. Κατ' ουσίαν, ο έλεγχος αυτός περιλαμβάνει την επαλήθευση της τηρήσεως των δικονομικών κανόνων και των κανόνων περί αιτιολογίας, της ακρίβειας των υπό κρίση πραγματικών περιστατικών, της ελλείψεως πρόδηλης πλάνης κατά την εκτίμηση των πραγματικών αυτών περιστατικών ή της μη συνδρομής καταχρήσεως εξουσίας [16].

35. Πάντως, η Γαλλική Κυβέρνηση υπογραμμίζει την ιδιομορφία της υπό κρίση υποθέσεως, η οποία έγκειται στο γεγονός ότι η Επιτροπή οφείλει να εφαρμόζει τις διατάξεις της ΚΟΑΑ, οι οποίες — όπως πρόκειται να εξετάσω ευθύς αμέσως — υπερέχουν των εξαγγελλομένων στη Συνθήκη κανόνων περί ανταγωνισμού. Πράγματι, οι κανόνες αυτοί επιβάλλουν σημαντικούς περιορισμούς στο περιθώριο δράσεως της Επιτροπής, μειώνοντας ουσιαστικά τη διακριτική εξουσία της. Ως εκ τούτου, κατά την άποψη της Γαλλικής Κυβερνήσεως, το Δικαστήριο θα όφειλε εν προκειμένω να ασκήσει περισσότερο εμπεριστατωμένο έλεγχο επί της δράσεως της Επιτροπής, εκτιμώντας τη συμφωνία της προς τις διατάξεις της ΚΟΑΑ.

36. Η Επιτροπή δεν αρνείται ότι οφείλει να τηρεί, στο πλαίσιο της εκτιμήσεώς της, τις συναφείς διατάξεις της ΚΟΑΑ και υπογραμμίζει άλλωστε ότι για τον λόγο ακριβώς αυτό δεν μπορεί να εγκρίνει ενίσχυση ασυμβίβαστη με τις διέπουσες μια ΚΟΑΑ διατάξεις ή εμποδίζουσα την εύρυθμη λειτουργία της. Πλην όμως, η προσβαλλόμενη απόφαση περιστρέφεται περί το ζήτημα του συμβιβαστού κρατικής ενισχύσεως και όχι περί της εφαρμογής των διατάξεων της ΚΟΑΑ.

15 — Βλ., εσχάτως, απόφαση της 7ης Μαρτίου 2002, C-310/99, Ιταλία κατά Επιτροπής (Συλλογή 2002, σ. I-2289, σκέψεις 45 και 46, με περαιτέρω παραπομπές).

16 — Βλ., επί παραδείγματι, πέραν της αποφάσεως της 29ης Φεβρουαρίου 1996, C-56/93, Βέλγιο κατά Επιτροπής (Συλλογή 1996, σ. I-723, σκέψη 11), στην οποία αναφέρθηκε η Γαλλική Κυβέρνηση, και την απόφαση της 15ης Ιουνίου 1993, C-225/91, Matra κατά Επιτροπής (Συλλογή 1993, σ. I-3203, σκέψη 25)· υπό την ίδια έννοια, αλλ' όσον αφορά τη Συνθήκη ΕΚΑΧ, βλ. διάταξη της 25ης Απριλίου 2002, C-323/00 P, DSG κατά Επιτροπής (Συλλογή 2002, σ. I-3919, σκέψη 43).

Άρα, εκείνο που πρέπει να βρίσκεται στο επίκεντρο της διαφοράς είναι το ζήτημα του συμβιβαστού και όχι τα προβλήματα ερμηνείας της γεωργικής νομοθεσίας στα οποία αναφέρθηκε η Γαλλική Κυβέρνηση, ήτοι ότι ο έλεγχος του Δικαστηρίου θα έπρεπε να εντοπιστεί στη συγκεκριμένη εκτίμηση της Επιτροπής.

37. Υπενθυμίζω κατ' αρχάς ότι το άρθρο 36, πρώτο εδάφιο, ΕΚ, αναγνωρίζοντας την υπεροχή της κοινής γεωργικής πολιτικής έναντι των στόχων της Συνθήκης σε θέματα ανταγωνισμού, παρέχει στο Συμβούλιο την εξουσία να αποφασίζει σε ποιο βαθμό οι κανόνες αυτοί εφαρμόζονται στον γεωργικό τομέα [17]. Επομένως, στο πλαίσιο κοινής οργανώσεως των γεωργικών αγορών, η εφαρμογή των άρθρων 87 ΕΚ έως 89 ΕΚ εξαρτάται από τις διατάξεις του παράγωγου δικαίου μέσω των οποίων το Συμβούλιο εγκαθίδρυσε την κοινή αυτή οργάνωση, οπότε εξακολουθεί να εξαρτάται από τις εν λόγω διατάξεις, όπως διευκρινίστηκε με την παρατιθέμενη από την Γαλλική Δημοκρατία αλλά και από την Επιτροπή νομολογία [18].

38. Σημειώνω επίσης ότι, κατά την ίδια νομολογία, στους γεωργικούς τομείς, στα πλαίσια των οποίων θεσπίζεται ΚΟΑΑ, τα κράτη μέλη οφείλουν να απέχουν από οποιοδήποτε μέτρο ικανό να παρεκκλίνει από ή να θίγει την αποτελεσματικότητα των αφορωσών την οργάνωση του εν λόγω τομέα αγοράς διατάξεων, εκτός και αν αυτό προβλέπεται ρητώς από τις συναφείς διατάξεις [19].

39. Επομένως, η Επιτροπή, όπως ορθώς παρατήρησε η ίδια, οφείλει να ασκεί τη διακριτική εξουσία της στο πλαίσιο των διατάξεων που διέπουν την επίδικη ΚΟΑΑ, οπότε αδυνατεί να εγκρίνει τις κρατικές ενισχύσεις που αποδεικνύονται ασυμβίβαστες με συγκεκριμένη ΚΟΑΑ ή που παρεμποδίζουν την εύρυθμη λειτουργία της. Εναπόκειται, λοιπόν, στο Δικαστήριο να ελέγξει αν η Επιτροπή παραβίασε τις διατάξεις της ΚΟΑΑ. Πάντως, εντός του συγκεκριμένου αυτού κανονιστικού πλαισίου, η φύση της οικονομικής εκτιμήσεως στην οποία οφείλει να χωρήσει, δυνάμει του άρθρου 87, παράγραφος 3, ΕΚ, η Επιτροπή δεν μεταβάλλεται δοθέντος ότι, έστω και σε ένα τόσο περιορισμένο πλαίσιο, πρόκειται πάντοτε για την εκτίμηση του περιεχομένου και των αποτελεσμάτων της ενισχύσεως. Επομένως, δεν μεταβάλλονται ούτε η διακριτική εξουσία που απολαύει η Επιτροπή για τους σκοπούς της συγκεκριμένης εκτιμήσεως, ούτε τα αντίστοιχα όρια της δικαιοδοτικού ελέγχου στον οποίο προαναφέρθηκα.

B — *Επί της τυχόν πλάνης περί της εφαρμοστέας στην προκειμένη περίπτωση κανονιστικής ρυθμίσεως*

40. Ερχόμενος τώρα στις συγκεκριμένες αιτιάσεις που διατύπωσε η Γαλλική Κυβέρνηση, υπενθυμίζω πρωτίστως ότι, με το δικόγραφό της, είχε επικρίνει το γεγονός ότι,

17 — Βλ. αποφάσεις της 29ης Οκτωβρίου 1980, 139/79, Maizena κατά Συμβουλίου (Συλλογή τόμος 1980/ΙΙΙ, σ. 359, σκέψη 23), και απόφαση της 5ης Οκτωβρίου 1994, C-280/93, Γερμανία κατά Συμβουλίου (Συλλογή 1994, σ. I-4973, σκέψεις 60 και 61).

18 — Απόφαση της 26ης Ιουνίου 1979, 177/78, McCarren (Συλλογή τόμος 1979/ΙΙ, σ. 67, ιδίως σκέψη 11).

19 — Προαναφερθείσα στην προηγούμενη υποσημείωση απόφαση McCarren (σκέψη 14).

στα πλαίσια της εκτιμήσεώς της επί της ενισχύσεως, η Επιτροπή στηρίχθηκε στον κανονισμό 1493/1999, ο οποίος ετύγχανε εφαρμογής κατά τον χρόνο της εκδόσεως της προσβαλλόμενης αποφάσεως, ενώ το σχέδιο ενισχύσεως είχε καταρτιστεί με βάση τον προγενέστερο κανονισμό, ήτοι τον κανονισμό 822/87 που ετύγχανε εφαρμογής κατά τον χρόνο της κοινοποιήσεως του σχεδίου και παρέμενε εφαρμοστέος επί σχεδόν όλη τη διάρκεια της διαδικασίας εξετάσεως. Πάντως, ενόψει των ενστάσεων της Επιτροπής, η οποία ισχυρίστηκε ότι ο κανονισμός 1493/1999 είχε ήδη τεθεί σε ισχύ, έστω και αν δεν ετύγχανε ακόμη εφαρμογής, κατά τον χρόνο της κινήσεως της διαδικασίας εξετάσεως και ότι έπρεπε να ληφθεί υπόψη κατά την εκτίμηση της ενισχύσεως, η προσφεύγουσα κυβέρνηση δεν ενέμεινε στη σχετική αιτίαση με το υπόμνημά της απαντήσεως [20].

41. Εντούτοις, η Επιτροπή αντιτάσσει ότι, με το υπόμνημά της απαντήσεως, η Γαλλική Κυβέρνηση όχι μόνον τροποποιεί τη στάση της σχετικά με την εφαρμογή του κανονισμού 1493/1999, αλλά προβάλλει και νέα επιχειρήματα, στηριζόμενα ακριβώς στον κανονισμό αυτό, προς στήριξη της θέσεώς της. Η Επιτροπή αντιλαμβάνεται ότι μεταβάλλεται με τον τρόπο αυτό το αντικείμενο της διαφοράς και αμφισβητεί για τον λόγο αυτό το παραδεκτό των σχετικών επιχειρημάτων.

42. Κατά την άποψή μου, η ένσταση αυτή είναι αβάσιμη επειδή η Γαλλική Κυβέρνηση ανακάλεσε απλώς μία από τις αιτιάσεις που είχε διατυπώσει κατά της προσβαλλόμενης αποφάσεως· ως εκ τούτου, δεν συνεπάγεται καμία μεταβολή του αντικειμένου της διαφοράς αντίθετη προς το άρθρο 42, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας. Εξάλλου, υπενθυμίζω ότι, κατά πάγια νομολογία, δεν αποτελούν «νέο λόγο» τα επιχειρήματα διά των οποίων αναπτύσσεται απλώς ο ένας από τους νομικούς λόγους που επικαλέστηκε ο προσφεύγων ήδη από την αρχή της διαφοράς, έστω και αν τα εν λόγω επιχειρήματα διατυπώνονται εκτενώς για πρώτη φορά με το υπόμνημα απαντήσεως [21]. Διαπιστώνεται ευχερώς ότι, ακόμη και επικουρικώς, η έλλειψη νομιμότητας της προσβαλλόμενης αποφάσεως λόγω τυχόν προσβολής του κανονισμού 1493/1999 προβλήθηκε ήδη στο στάδιο της καταθέσεως του εισαγωγικού της δίκης δικογράφου από τη Γαλλική Κυβέρνηση [22] και ότι τα επικληθέντα συναφώς, με το υπόμνημα απαντήσεως, επιχειρήματα συνιστούν τη λογική ανάπτυξη της σχετικής αιτιάσεως σε απάντηση των επικληθέντων από την Επιτροπή, με το υπόμνημά της αντικρούσεως, επιχειρημάτων. Εκτιμώ, λοιπόν, ότι δεν μπορεί να γίνει δεκτή η ένσταση της Επιτροπής.

Γ — *Επί της τυχόν προσβολής του κανονισμού 1493/1999 όσον αφορά τη μείωση των επιφανειών παραγωγής και αποδόσεων*

43. Αναφορικά με τον κανονισμό 1493/1999, η Γαλλική Κυβέρνηση υποστηρίζει ακολού-

20 — Σημείο 4.2.1 του υπομνήματος απαντήσεως της Γαλλικής Κυβερνήσεως (σ. 6).

21 — Σύμφωνα με την κλασική διάκριση του Δικαστηρίου, επ' ευκαιρία της αποφάσεως της 12ης Ιουνίου 1958, 2/57, Compagnie des hauts fourneaux de Chasse κατά Ανώτατης Αρχής (Συλλογή τόμος 1954-64, σ. 235, και ειδικότερα σ. 240). Βλ. τη νεότερη απόφαση της 21ης Ιουνίου 1988, 257/86, Επιτροπή κατά Ιταλίας (Συλλογή 1988, σ. 3249, σκέψεις 14 και 15)· απόφαση της 22ας Νοεμβρίου 2001, C-301/97, Κάτω Χώρες κατά Συμβουλίου (Συλλογή 2001, σ. I-8853, σκέψεις 166 έως 169), και τις προτάσεις του γενικού εισαγγελέα Léger της 13ης Μαρτίου 2001 (σημείο 196)· επίσης, απόφαση του Πρωτοδικείου της 28ής Ιανουαρίου 1999, T-14/96, BAI κατά Επιτροπής (Συλλογή 1999, σ. II-139, σκέψη 165).

22 — Σημείο 8 επ. της προσφυγής (σ. 7 έως 12).

θως ότι η Επιτροπή παρέβη το άρθρο 11 αυτού, αρνούμενη το συμβιβαστό της ενισχύσεως με το αιτιολογικό ότι δεν συνοδευόταν από ενδεδειγμένη μείωση των επιφανειών παραγωγής και αποδόσεων. Συγκεκριμένα, κατά την άποψή της, ο συσχετισμός που η ίδια αποπειράται μεταξύ της μετατροπής συγκεκριμένης οινοπεριοχής και της μειώσεως των αποδόσεων σε άλλες περιοχές, μη αποτελούσες αντικείμενο της μετατροπής, στερείται οποιασδήποτε νομικής βάσεως απαντώσας στον προαναφερθέντα κανονισμό. Επιπλέον, ο κανονισμός αυτός ουδόλως επιβάλλει την υποχρέωση μειώσεως των επιφανειών παραγωγής (ήτοι την εκρίζωση των αμπέλων) σε τουλάχιστον αντίστοιχη περιοχή με εκείνη που αποτελεί αντικείμενο της μετατροπής, όπως, αντίθετα, φαίνεται να υποστηρίζει η Επιτροπή. Συγκεκριμένα, σύμφωνα με την προσφεύγουσα κυβέρνηση, ο κανονισμός 1493/1999 ρυθμίζει την εκρίζωση και τη μετατροπή των αμπελώνων ως διακριτέα και ανεξάρτητα μέτρα που αντιστοιχούν σε διαφορετικές ανάγκες. Επιπλέον, η Γαλλική Δημοκρατία δεν θα μπορούσε να αλλοιώσει τη φύση των προοριζομένων για την ενθάρρυνση της εκριζώσεως των αμπέλων μέτρα, τα οποία, σύμφωνα με τον κανονισμό, είναι προαιρετικά, καθιστώντας τα υποχρεωτικά και συνδέοντάς τα με την μετατροπή.

44. Η Επιτροπή αντικρούει ότι δεν είχε την πρόθεση να επιβάλει μείωση των αποδόσεων ούτε να συσχετίσει τη μετατροπή με τη μείωση των επιφανειών παραγωγής ή αποδόσεων, αλλ' ότι περιορίστηκε στην εκτίμηση της αρνητικής επιπτώσεως της ενισχύσεως επί του ανταγωνισμού. Κατ' αυτήν, σε περίπτωση όπως η προκείμενη, η ενίσχυση δεν προωθεί τη μετατροπή αμπελώνων υψηλής αποδόσεως σε αμπελώνες μικρότερης αποδόσεως αλλά μάλλον τη μετατροπή ποικιλιών προοριζομένων για την παραγωγή αποστάγματος (του κονιάκ)[23], το οποίο δεν αποτελεί αφ' εαυτού προϊόν ρυθμιζόμενο στο πλαίσιο της ΚΟΑΑ, σε ποικιλίες προοριζόμενες για την παραγωγή των συνήθων «τοπικών οίνων», οι οποίοι εμπίπτουν με τη σειρά τους στην ΚΟΑΑ και προορίζονται να διατεθούν στην οινική αγορά. Έτσι, η ενίσχυση έχει ως συνέπεια την αύξηση της παραγωγής του συγκεκριμένου τύπου οίνων, επάγοντας για την αγορά αποτέλεσμα ανάλογο προς εκείνο που θα επιτυγχανόταν με τη χρηματοδότηση της φυτεύσεως νέων αμπέλων, γεγονός που απαγορεύει το άρθρο 2 του κανονισμού 1493/1999 και απαγορευόταν ήδη στα πλαίσια του κανονισμού 822/87. Επομένως, το ασυμβίβαστο της ενισχύσεως, κατά την άποψη της Επιτροπής, συνδέεται με την αύξηση της παραγωγής συνήθων οίνων, πράγμα που αντίκειται στις αρχές της ΚΟΑΑ. Αυτός είναι και ο λόγος για τον οποίο η Επιτροπή διερεύνησε αν οι γαλλικές αρχές έλαβαν ή όχι μέτρα δυνάμενα να αντισταθμίσουν τα αρνητικά αποτελέσματα της ενισχύσεως, όπως είναι η μείωση των αποδόσεων και των επιφανειών παραγωγής σε όλη την περιοχή της Charente, η οποία τελεί από μακρού σε κατάσταση διαρθρωτικών πλεονασμάτων, και όχι αποκλειστικά στην περιοχή που αποτελεί αντικείμενο της μετατροπής.

45. Κατ' εμέ, παρατηρώ κατ' αρχάς ότι η επίδικη ενίσχυση δεν μπορεί να θεωρηθεί ως μέτρο θεσπισθέν κατ' εφαρμογή του καθεστώτος αναδιαρθρώσεως και μετατροπής των αμπέλων, προβλεπόμενο από το άρθρο 11 του κανονισμού 1493/1999 στο πλαίσιο των θεσπισθέντων με την ΚΟΑΑ

23 — Όπως διευκρίνισε η Επιτροπή, η ένδειξη «κονιάκ» είναι γεωγραφική ονομασία για απόσταγμα οίνου που χρησιμοποιείται σύμφωνα με το άρθρο 5, παράγραφος 3, του κανονισμού (ΕΟΚ) 1576/89 του Συμβουλίου, της 29ης Μαΐου 1989, για τη θέσπιση των γενικών κανόνων σχετικά με τον ορισμό, τον χαρακτηρισμό και την παρουσίαση των αλκοολούχων ποτών (ΕΕ L 160, σ. 1).

μέτρων διαχειρίσεως του αμπελουργικού δυναμικού. Πράγματι, το καθεστώς αυτό τέθηκε σε εφαρμογή από την αμπελουργική περίοδο 2000/2001, ήτοι μετά τη χορήγηση της επίδικης ενισχύσεως, η οποία, υπενθυμίζω, χώρησε κατά τη διάρκεια των αμπελουργικών περιόδων 1998/1999 και 1999/2000. Εξάλλου, το άρθρο 11 δεν προσδιόρισε τους κανόνες για τη χορήγηση των κρατικών ενισχύσεων προς αναδιάρθρωση και μετατροπή των αμπελώνων, αλλ' εγκαθίδρυσε ένα *κοινοτικό* καθεστώς στηρίξεως της χρηματοδοτήσεως, στην οποία, κατ' αρχήν, δεν μπορούν να συμμετέχουν τα κράτη μέλη, σύμφωνα με το άρθρο 13 του κανονισμού [24].

46. Φρονώ ως εκ τούτου ότι δεν μπορεί να προσάπτεται στην Επιτροπή εσφαλμένη εφαρμογή του άρθρου 11 του κανονισμού 1493/1999 επειδή εξαρτά τις προβλεπόμενες από το άρθρο αυτό ενέργειες μετατροπής από προϋποθέσεις μειώσεως των επιφανειών παραγωγής και αποδόσεων που δεν ρυθμίζονται μ' αυτό [25]. Πράγματι, η προσβαλλόμενη απόφαση ουδόλως αναφέρει ότι το άρθρο 11 επιβάλλει την υποχρέωση μειώσεως του δυναμικού παραγωγής επ' ευκαιρία της μετατροπής ενός αμπελώνα.

47. Στην πραγματικότητα, όπως προκύπτει με επαρκή σαφήνεια από το γράμμα της προσβαλλόμενης αποφάσεως, η Επιτροπή αναφέρθηκε στην ανάγκη μειώσεως των επιφανειών παραγωγής και των αποδόσεων στο πλαίσιο της δικής της εκτιμήσεως των επιπτώσεων της επίδικης ενισχύσεως επί του αμπελοοινικού τομέα [26]. Άρα, αν επικαλέστηκε ουσιαστική μείωση των επιφανειών παραγωγής και των αποδόσεων στην περιοχή Charente ήταν όχι επειδή το απαιτεί το άρθρο 11 του κανονισμού 1493/1999 αλλ' επειδή η ίδια εκτίμησε ότι οι αρνητικές συνέπειες για τον αμπελοοινικό τομέα από την εκτέλεση των μέτρων μετατροπής θα μπορούσαν να αντισταθμιστούν με τη θέσπιση καταλλήλων μέτρων, όπως η προτεινόμενη μείωση. Υπό την οπτική αυτή γωνία, η Επιτροπή απέρριψε τα επιχειρήματα των γαλλικών αρχών κατά τη διάρκεια της διαδικασίας εξετάσεως επειδή έκρινε ανεπαρκείς τις μειώσεις με τις οποίες οι δεύτερες είχαν συνδέσει τη μελετώμενη μετατροπή.

48. Η αναφορά στη μείωση των επιφανειών παραγωγής και των αποδόσεων αποτελεί, συνακόλουθα, στοιχείο της εκ μέρους της Επιτροπής εκτιμήσεως επί του συμβιβαστού της ενισχύσεως, στα πλαίσια της ασκήσεως της διακριτικής εξουσίας την οποία, όπως ήδη ανέφερα, διαθέτει συναφώς. Επιβάλλεται να υπογραμμιστεί ότι η προσφεύγουσα κυβέρνηση δεν απέδειξε, ούτε καν ισχυρίστηκε, ότι η Επιτροπή υπερέβη τα όρια της διακριτικής εξουσίας της, κρίνοντας ως ανεπαρκείς τις μειώσεις του δυναμικού παραγωγής στις οποίες αναφέρθηκαν οι γαλλικές αρχές.

24 — Πράγματι, το επίδικο καθεστώς προβλέπει ότι η χρηματοδότηση των μέτρων αναδιαρθρώσεως και μετατροπής των αμπελώνων αναλαμβάνεται από την Επιτροπή (άρθρο 13, παράγραφοι 2 και 3, του κανονισμού 1493/1999), η οποία παρεμβαίνει καταναέμοντας ετησίως κονδύλια μεταξύ των κρατών μελών με γνώμονα τις ιδιομορφίες τους και τις προσπάθειες που καλείται να καταβάλει κάθε κράτος μέλος. Η χρηματοδοτική συμμετοχή των κρατών μελών επιτρέπεται μόνον υπό μορφή συμπληρώματος της κοινοτικής ενισχύσεως σε περίπτωση κατά την οποία το κράτος μέλος αποφασίζει να χωρήσει σε αναδιάρθρωση ευρυτέρων από τις προβλεπόμενες αρχικώς αμπελουργικών περιοχών (άρθρο 14 του κανονισμού).

25 — Σημείο 9, προτελευταία παράγραφος, και σημείο 10 του δικογράφου της προσφυγής (σ. 8 και 9).

26 — Βλ. ιδίως τα σημεία 36 έως 40 και 49 των αιτιολογικών σκέψεων της προσβαλλόμενης αποφάσεως.

49. Είμαι, λοιπόν, της γνώμης ότι η αιτίαση αυτή είναι απορριπτέα.

Δ — *Επί της ενδεχόμενης πλάνης περί την εκτίμηση όσον αφορά την προσαρμογή της παραγωγής στη ζήτηση*

50. Η Γαλλική Κυβέρνηση υποστηρίζει περαιτέρω ότι η Επιτροπή υπέπεσε σε πλάνη εκτιμήσεως, διατυπώνοντας αμφιβολίες ως προς την ικανότητα της αγοράς να απορροφήσει τις νέες ποσότητες των παραγομένων μετά τη μετατροπή «τοπικών οίνων». Αντίθετα, ισχυρίζεται ότι η ενίσχυση είναι ικανή να επιτύχει τον στόχο της προσαρμογής της παραγωγής στη ζήτηση, όπως καθορίζεται στο άρθρο 11, παράγραφος 2, του κανονισμού 1493/1999. Συγκεκριμένα, κατά τη Γαλλική Κυβέρνηση, η μακροπρόθεσμη εξέλιξη της αγοράς των «τοπικών οίνων» απηχεί την τάση της ουσιαστικής αυξήσεως παρ' όλον ότι χαρακτηρίζεται από διακυμάνσεις των τιμών. Λαμβάνοντας υπόψη το στοιχείο αυτό και ως εκ του ότι ένας αμπελώνας επιτυγχάνει πραγματική απόδοση μόνο μετά από παρέλευση ορισμένων ετών από τη φύτευσή του, θα έπρεπε να επανεκτιμηθεί η σημασία των ληφθέντων υπόψη από την Επιτροπή στοιχείων, σύμφωνα με τα οποία οι τιμές γνωρίζουν προσφάτως διαρκή κάμψη.

51. Η Επιτροπή αντικρούει ότι η κατάσταση της αγοράς των «τοπικών οίνων» κατά την περίοδο μετά την έκδοση της προσβαλλόμενης αποφάσεως επιβεβαιώνει την τάση της σταθερής πτώσεως των τιμών στην οποία αναφέρθηκε ήδη με την προσβαλλόμενη απόφαση. Αφετέρου, η στασιμότητα, αν όχι η ύφεση, της αγοράς παρατηρείται ήδη επί σειρά αμπελουργικών περιόδων όπως επιβεβαιώνουν οι προσκομισθείσες από την ίδια τη Γαλλική Κυβέρνηση πληροφορίες. Η Επιτροπή υποστηρίζει ότι επί του παρόντος η αμπελοοινική αγορά διέρχεται ιδιαίτερα δυσχερή περίοδο, όπως αποδεικνύει το γεγονός ότι η Γαλλία και άλλα κράτη μέλη ζήτησαν τη λήψη του προβλεπόμενου στο άρθρο 30 του κανονισμού 1493/1999 μέτρου της αποστάξεως κρίσεως.

52. Ας μου επιτραπεί να τονίσω προεχόντως ότι τα αφορώντα την κατάσταση της αγοράς των «τοπικών οίνων» στοιχεία που προσκόμισαν οι διάδικοι κατά την ενώπιον του Δικαστηρίου διαδικασία επιβεβαιώνουν απλώς, κατά την άποψή μου, τα όσα εκτίθενται στο σημείο 46 των αιτιολογικών σκέψεων της προσβαλλόμενης αποφάσεως, ήτοι ότι η αγορά «δεν εμφανίζει σαφείς ενδείξεις αναπτύξεως». Πράγματι, παρά τις αντικρουόμενες ερμηνείες επί των στοιχείων που αφορούν τις προηγούμενες αμπελοοινικές περιόδους, νομίζω ότι δεν αμφιβητείται μεταξύ των διαδίκων ότι, τουλάχιστον από την αμπελοοινική περίοδο 1999/2000, η αγορά κατέγραψε συρρίκνωση της ζητήσεως [27].

53. Έναν επιπλέον δείκτη προς την ίδια κατεύθυνση παρέχει το γεγονός στο οποίο αναφέρθηκε η Επιτροπή και συνίσταται στο ότι, μετά την έκδοση της προσβαλλόμενης αποφάσεως, η Γαλλία και άλλα κράτη μέλη ζήτησαν τη λήψη του μέτρου της αποκαλούμενης αποστάξεως κρίσεως. Μολονότι το μέτρο αυτό αφορά το σύνολο των επιτραπε-

27 — Βλ. σημείο 41 του υπομνήματος αντικρούσεως της Επιτροπής (σ. 12 και 13) καθώς και τα σημεία 11, τρίτη παράγραφος, του δικογράφου της προσφυγής (σ. 11) και 3.3 του υπομνήματος απαντήσεως της Γαλλικής Κυβερνήσεως (σ. 4). Βλ. επίσης τον παρατιθέμενο στο παράρτημα ΙΙ του αυτού υπομνήματος απαντήσεως πίνακα.

ζίων οίνων και, συνακόλουθα, δυσχερώς μπορεί να προσδιοριστεί σε ποιο μέτρο επηρεάζει το συγκεκριμένο τομέα των «τοπικών οίνων», προσφέρεται, εντούτοις, στη συναγωγή στοιχείων αποκαλυπτικών της γενικής καταστάσεως της αγοράς. Υπενθυμίζω συγκεκριμένα ότι η απόσταξη κρίσεως προβλέπεται από το άρθρο 30 του κανονισμού 1493/1999 «σε περίπτωση εξαιρετικής διαταραχής της αγοράς» με σκοπό ακριβώς την απόσυρση από την αμπελοοινική αγορά των πλεονασμάτων παραγωγής που διατίθενται προς απόσταξη. Εξάλλου, η κατάσταση πρόδηλης δυσχέρειας της αγοράς συνάγεται σαφώς και από την αιτιολόγηση των κανονισμών βάσει των οποίων κατέστη εφικτή η απόσταξη κρίσεως στη Γαλλία [28].

54. Πάντως, η Γαλλική Κυβέρνηση υποστηρίζει ότι η ενίσχυση θα παραγάγει πλήρως τα αποτελέσματά της μόνον τρία έτη μετά την εφαρμογή της και ότι για τον λόγο αυτό η κατάσταση της αγοράς θα έπρεπε να αξιολογηθεί υπ' αυτήν την προοπτική. Η γενική κατάσταση της αμπελοοινικής αγοράς θα έπρεπε να αντιμετωπιστεί μακροπροθέσμως, οπότε η παρούσα πτώση των τιμών που διαπίστωσε η Επιτροπή στο σημείο 44 των αιτιολογικών σκέψεων της προσβαλλόμενης αποφάσεως δεν μπορεί να αποτελέσει αποφασιστικό στοιχείο εκτιμήσεως. Συναφώς, παρατηρώ μολοντούτο ότι η επιδίωξη του στόχου της προσαρμογής της παραγωγής στη ζήτηση, όπως τάσσει το άρθρο 11, παράγραφος 2, του κανονισμού 1493/1999 (αλλ' ο οποίος, ανταποκρινόμενος στο γενικό στόχο της διασφαλίσεως της διατηρήσεως της ισορροπίας της αγοράς αποτελεί θεμέλιο ποικίλων διατάξεων του κανονισμού), προϋποθέτει ότι η υφιστάμενη παραγωγή, όσον αφορά τον ή τους οίνους που ενδιαφέρουν εν προκειμένω, είναι όντως κατώτερη της ζητήσεως [29]. Πάντως, η προσφεύγουσα κυβέρνηση δεν επικαλέστηκε κανένα συγκεκριμένο στοιχείο ικανό να αποδείξει ότι, αφενός, στην παρούσα κατάσταση της αγοράς, μπορεί να προβλεφθεί βραχυπροθέσμως ή μεσοπροθέσμως συγκεκριμένη ανάπτυξη, ούτε, αφετέρου, ότι τούτο θα καθίστατο εφικτό από τη διάθεση στην αγορά νέων ποσοτήτων «τοπικών οίνων», χωρίς να προκληθούν διαταραχές της αγοράς, ενώ θα απαιτούσε έτσι τη διάθεση στην αγορά των νέων αυτών ποσοτήτων. Εξάλλου, νομίζω ότι τα μνημονευθέντα στην προηγούμενη παράγραφο στοιχεία συνηγορούν ακριβώς υπέρ του αντιθέτου.

55. Κατά την εκτίμησή μου, λοιπόν, η σχετική αιτίαση είναι απορριπτέα.

Ε — *Επί των στρεβλώσεων του ανταγωνισμού*

56. Αν αντιλήφθηκα ορθά τα επιχειρήματά της, η Γαλλική Κυβέρνηση διατυπώνει κατ' ουσίαν τρεις αιτιάσεις στρεφόμενες κατά της

28 — Βλ. τρίτη έως πέμπτη αιτιολογικές σκέψεις του κανονισμού (ΕΚ) 25/2001 της Επιτροπής, της 5ης Ιανουαρίου 2001 (ΕΕ L 3, σ. 11), και τρίτη έως έκτη αιτιολογικές σκέψεις του κανονισμού (ΕΚ) 1203/2001 της Επιτροπής, της 19ης Ιουνίου 2001 (ΕΕ L 163, σ. 11)· υπογραμμίζω περαιτέρω ότι η εφαρμογή του μέτρου παρατάθηκε και για την παρούσα περίοδο 2001/2002, μέσω του κανονισμού (ΕΚ) 347/2002 της Επιτροπής, της 25ης Φεβρουαρίου 2002 (ΕΕ L 55, σ. 14).

29 — Έτσι, επί παραδείγματι, το άρθρο 3, παράγραφος 2, του κανονισμού προβλέπει ότι μπορεί να επιτραπεί (μέχρι τις 31 Ιουλίου 2003) η νέα φύτευση αμπέλων με προορισμό την παραγωγή ν.ο.π.ο.π ή επιτραπεζίων οίνων που περιγράφονται με γεωγραφική ένδειξη «εφόσον έχει αναγνωριστεί ότι [...] η παραγωγή των εν λόγω οίνων είναι κατά πολύ μικρότερη της ζητήσεως».

προσβαλλόμενης αποφάσεως σχετικά με τις στρεβλώσεις του ανταγωνισμού που προκαλεί η επίδικη ενίσχυση. Πρώτον, αμφισβητείται η ίδια η θεμελίωση της συλλογιστικής που ακολούθησε η Επιτροπή κατά την εκτίμηση του συμβιβαστού της ενισχύσεως, ήτοι ότι συνεπάγεται καθαρή αύξηση των ποσοτήτων οίνου που διατίθενται στην αγορά σε αντίθεση με τις αρχές της ΚΟΑΑ [30]. Δεύτερον, η προσφεύγουσα κυβέρνηση υποστηρίζει ότι, λαμβάνοντας υπόψη το λελογισμένο ύψος της ενισχύσεως, η Επιτροπή εκτίμησε εσφαλμένα τις εξ αυτού συνέπειες. Τρίτον, η Γαλλική Δημοκρατία ισχυρίζεται ότι η προσβαλλόμενη απόφαση δεν αιτιολογήθηκε με τον ενδεδειγμένο τρόπο στο σημείο αυτό.

57. α) Η πρώτη αιτίαση στηρίζεται ειδικότερα στην εκ μέρους της Επιτροπής διάκριση μεταξύ των προοριζομένων για τη μετατροπή σε κονιάκ οίνων, οι οποίοι θα είχαν για τον λόγο αυτό διατεθεί εκτός της οιναγοράς, και εκείνων που πωλούνται αντίθετα στην οικεία αγορά. Η Γαλλική Κυβέρνηση υποστηρίζει, αφενός, ότι όλοι οι οίνοι, ανεξάρτητα από τον προορισμό τους, διέπονται από την ΚΟΑΑ και ότι, επομένως, είναι εσφαλμένο να θεωρείται, όπως πράττει η Επιτροπή, ότι «δεν υπόκεινται στην ΚΟΑΑ» οι προοριζόμενοι για την παραγωγή του κονιάκ οίνοι· αφετέρου, η Γαλλική Κυβέρνηση αρνείται ότι οι παραγόμενοι στην περιφέρεια Charente οίνοι από την ποικιλία Ugni-blanc έχουν αποκλειστικά και μόνον τον προορισμό αυτό.

58. Πάντως, κατά την άποψή μου, οι παρατηρήσεις αυτές στερούνται λυσιτελείας. Πράγματι, καίτοι αληθεύει ότι, όπως όλοι οι υπόλοιποι οίνοι, οι προοριζόμενοι να μετατραπούν σε κονιάκ οίνοι διέπονται από την ΚΟΑΑ, το κονιάκ δεν εμπίπτει αφ' εαυτού στην οικεία κατηγορία, όπως υπογραμμίζει ορθά η Επιτροπή, επειδή δεν καταλέγεται μεταξύ των γεωργικών προϊόντων κατά την έννοια του κοινοτικού δικαίου. Για την εκτίμηση των αποτελεσμάτων της μελετώμενης από τις γαλλικές αρχές μετατροπής, επομένως, δεν είναι πεπλανημένη η διάκριση μεταξύ της πωλήσεως οίνου ως τοιούτου στην οιναγορά, πωλήσεως υπαγόμενης στους κανόνες της ΚΟΑΑ, και της μετατροπής του οίνου σε κονιάκ, η οποία, αντιθέτως, αποτελεί τρόπο διαθέσεως ξένο προς την οργάνωση της αγοράς της οποίας το προϊόν δεν αποτελεί μέρος. Κατά συνέπεια, δεν είναι πεπλανημένο ούτε το να θεωρείται ότι το σύνολο της ποσότητας οίνου που παράγεται με σκοπό τη διάθεσή του στην οιναγορά αντί της μετατροπής του σε κονιάκ αντιπροσωπεύει *συμπληρωματική ποσότητα* οίνου στο πλαίσιο της ΚΟΑΑ και ότι υπό την έννοια αυτή ισοδυναμεί με αύξηση της αμπελοοινικής παραγωγής.

59. Επιπλέον, η διάκριση στην οποία προβαίνει η Επιτροπή επιβεβαιώνεται από τις ίδιες τις διατάξεις της ΚΟΑΑ. Πράγματι, το άρθρο 28 του κανονισμού 1493/1999 προβλέπει, όπως προέβλεπε και το άρθρο 36, παράγραφος 2, του κανονισμού 822/87, ότι οι χρησιμοποιούμενοι συνήθως στον τομέα των αλκοολούχων ποτών οίνοι, οι ποσότητες των οποίων υπερβαίνουν εκείνες που παράγονται συνήθως για τον συγκεκριμένο προορισμό ή απορροφούνται άλλως από την αγορά,

30 — Βλ. ανωτέρω σημείο 44.

υπόκεινται σε υποχρεωτική απόσταξη [31]. Η διάταξη αυτή, εντασσόμενη στο πλαίσιο των μηχανισμών της ΚΟΑΑ, έχει ακριβώς ως σκοπό την αποφυγή των διαταραχών της αμπελοοινικής αγοράς που θα μπορούσαν να προκύψουν από τη διάθεση στην αγορά, ως οίνων προοριζομένων για την κατανάλωση, οίνων που συνήθως προορίζονται να διατεθούν άλλως με τη μετατροπή τους σε αλκοολούχα ποτά [32].

60. Το γεγονός ότι οι παραγόμενοι στην περιοχή Charente οίνοι προορίζονται και για άλλες χρήσεις εκτός από εκείνη της μετατροπής σε κονιάκ, δεδομένου ότι πωλούνται ως επιτραπέζιοι οίνοι ή χρησιμοποιούνται για την παρασκευή άλλων οίνων, δεν αποκλείει ασφαλώς το ενδεχόμενο η μετατροπή να έχει ως αποτέλεσμα, όπως διευκρίνισε η Επιτροπή, καθαρή αύξηση των διατιθεμένων στην αγορά ποσοτήτων οίνων. Σε ορισμένο βαθμό, ενδέχεται η μετατροπή να αφορά και αμπελώνες, το προϊόν των οποίων έχει άλλο προορισμό πέραν της παραγωγής του κονιάκ. Πάντως, οσάκις δεν συμβαίνει αυτό, είναι θεμιτό να εκτιμάται ότι η μετατροπή συνεπάγεται το περιγραφέν αποτέλεσμα. Ακολούθως, οφείλω να παρατηρήσω ότι δεδηλωμένος στόχος της ενισχύσεως είναι ακριβώς η συγκράτηση, μέσω της εκριζώσεως των ποικιλιών Ugni-blanc, της παραγωγής κονιάκ που χαρακτηρίζεται από διαρθρωτικά πλεονάσματα [33].

61. Κατά την άποψή μου, η συλλογιστική που ακολούθησε η Επιτροπή προκειμένου να καταλήξει στο συμπέρασμα ότι η ενίσχυση οδηγεί κατ' ουσίαν σε καθαρά αύξηση της αμπελοοινικής παραγωγής δεν είναι συνεπώς πεπλανημένη.

62. β) Η Γαλλική Κυβέρνηση υποστηρίζει περαιτέρω ότι η Επιτροπή υπερεκτίμησε τις επιπτώσεις της ενισχύσεως στον αμπελοοινικό τομέα, χωρίς να λάβει υπόψη το λελογισμένο ύψος της ενισχύσεως και το γεγονός ότι η μετατροπή ενδιαφέρει πολύ περιορισμένη ζώνη [34].

63. Κατά την εκτίμησή μου, και επί του σημείου αυτού, ακόμη και αν παραμεριστούν οι αφορώσες το παραδεκτό της αιτιάσεώς αυτής αμφιβολίες, μολονότι στην πραγματι-

31 — Πρόκειται κατ' ουσίαν για οίνους παραγόμενους από σταφύλια, τα οποία, όπως η αποτελούσα αντικείμενο της παρούσας διαφοράς ποικιλία Ugni-blanc, θεωρούνται ταυτόχρονα ως σταφύλια προς οινοποίηση και ως ποικιλίες προοριζόμενες για άλλη χρήση, εν προκειμένω για την παρασκευή αποσταγμάτων. Υπόκειται σε απόσταξη η παραγωγή των οίνων αυτών που υπερβαίνει ό,τι αποκαλείται «ποσότητες που οινοποιούνται συνήθως» και προσδιορίζονται στις διάφορες αμπελουργικές ζώνες με βάση ιστορική παραγωγή αναφοράς, λαμβανομένων υπόψη των ποσοτήτων που απορροφώνται κατά την μετατροπή σε αλκοολούχα ποτά [άρθρα 52 έως 57 του κανονισμού (ΕΚ) 1623/2000 της Επιτροπής, της 25ης Ιουλίου 2000, για τον καθορισμό των λεπτομερειών εφαρμογής του κανονισμού (ΕΚ) 1493/1999, όσον αφορά τους μηχανισμούς της αγοράς (ΕΕ L 194, σ. 45), όπως αυτός τροποποιήθηκε με τον κανονισμό (ΕΚ) 2464/2001 της Επιτροπής, της 14ης Δεκεμβρίου 2001 (ΕΕ L 331, σ. 25)].

32 — Ο επιδιωκόμενος από τον εν λόγω μηχανισμό στόχος διαγράφεται σαφώς στα προοίμια των κανονισμών 1493/1999 και 1623/2000. Η τριακοστή έβδομη αιτιολογική σκέψη του κανονισμού 1493/1999 αναφέρει συναφώς ότι «η παραγωγή οίνου από σταφύλια που δεν έχουν καταταχθεί αποκλειστικά ως οινοποιήσιμες ποικιλίες σταφυλιών θα πρέπει να κατευθυνθούν εν πρώτοις για παραδοσιακές χρήσεις στον τομέα των αλκοολούχων ποτών και για άλλες παραδοσιακές χρήσεις· θα πρέπει να προβλεφθεί υποχρεωτική απόσταξη των ποσοτήτων αυτών των οίνων που υπερβαίνουν τις παραγόμενες συνήθως για τις χρήσεις αυτές ποσότητες». Ακολούθως, η εξηκοστή αιτιολογική σκέψη του κανονισμού 1623/2000 διευκρινίζει ότι η απόσταξη αυτή «[...] παίζει[...] σημαντικό ρόλο στην επίτευξη της ισορροπίας της αγοράς του επιτραπέζιου οίνου και εμμέσως σε επίπεδο διαρθρωτικής προσαρμογής του αμπελοοινικού δυναμικού στις ανάγκες».

33 — Σημείο 5 των αιτιολογικών σκέψεων της προσβαλλόμενης αποφάσεως. Βλ. επίσης σημείο 1 του προαναφερθέντος στην υποσημείωση 12 εγγράφου των γαλλικών αρχών, της 28ης Ιουλίου 1999.

34 — Βλ. σημείο 5, τρίτο εδάφιο, του υπομνήματος απαντήσεως της Γαλλικής Δημοκρατίας (σ. 9).

κότητα ουδέν ίχνος της απαντά στο δικόγραφο της προσφυγής, είναι αδύνατο να γίνει δεκτή η άποψη της Γαλλικής Κυβερνήσεως. Συγκεκριμένα, σημειώνω ότι μεταξύ των γενικών στόχων της παρούσας ΚΟΑΑ καταλέγεται εκείνος της διασφαλίσεως της ισορροπίας της αμπελοοινικής αγοράς εντός της Κοινότητας [35]. Έπεται ότι οποιαδήποτε αύξηση της οινοπαραγωγής, μη δικαιολογούμενη από συγκεκριμένη ανάγκη της αγοράς, πρέπει να θεωρηθεί, κατ' αρχήν, ως αντίθετη προς τους στόχους της ΚΟΑΑ. Όπως προανέφερα, με την προσβαλλόμενη απόφαση, η Επιτροπή εκτίμησε ότι δεν ήταν βέβαιο ότι η αγορά των «τοπικών οίνων» μπορεί να απορροφήσει την αύξηση της παραγωγής τους, η δε Γαλλική Δημοκρατία δεν κατέστη εφικτό να αποδείξει ότι η εν λόγω εκτίμηση της Επιτροπής ήταν πεπλανημένη. Κατόπιν αυτού, εκτιμώ ότι, υπό τις παρούσες περιστάσεις, η Επιτροπή δεν υπερέβη τα όρια της διακριτικής εξουσίας της, εκτιμώντας ότι ενίσχυση όπως η επίδικη, αυξάνοντας τις ποσότητες των διατιθεμένων στην αγορά οίνων, αλλοιώνει τους όρους των συναλλαγών σε βαθμό αντικείμενο προς το κοινό συμφέρον, κατά την έννοια του άρθρου 87, παράγραφος 3, στοιχείο γ', ΕΚ, και τούτο έστω και αν το ύψος της ενισχύσεως ήταν λελογισμένο (αλλ' όχι εξευτελιστικό) και αν η οικεία ζώνη ήταν περιορισμένης εκτάσεως.

64. γ) Τέλος, όσον αφορά την προβληθείσα από τη Γαλλική Κυβέρνηση αιτίαση περί ελλείψεως αιτιολογίας, οφείλω να διαπιστώσω ότι η συλλογιστική που ακολούθησε η Επιτροπή σχετικά με τις επιπτώσεις της ενισχύσεως επί του ανταγωνισμού προκύπτει κατά τρόπο μη επιδεχόμενο αμφισβήτηση, αν και συνοπτικό, από τα σημεία 45 και 46 των αιτιολογικών σκέψεων της προσβαλλόμενης αποφάσεως. Ανεξαρτήτως αυτού, παρατηρώ ότι σε κάθε περίπτωση από το σύνολο της αποφάσεως μπορεί να συναχθούν όλα τα στοιχεία στα οποία στηρίχτηκε η Επιτροπή προκειμένου να αξιολογήσει την ενίσχυση. Κατόπιν αυτού, εκτιμώ ότι η αιτιολόγηση της προσβαλλόμενης αποφάσεως πληροί τις επιβαλλόμενες από τη νομολογία προϋποθέσεις, εφόσον η Γαλλική Δημοκρατία και οι λοιποί ενδεχομένως ενδιαφερόμενοι είναι σε θέση να κατανοήσουν τους λόγους για τους οποίους η Επιτροπή έκρινε παράνομη την επίδικη ενίσχυση και το Δικαστήριο είναι σε θέση να ασκήσει τον δικαστικό έλεγχό του [36]. Από τα προεκτεθέντα προκύπτει ότι και η αιτίαση αυτή είναι απορριπτέα.

65. Εν κατακλείδι, εκτιμώ ότι η ασκηθείσα από τη Γαλλική Δημοκρατία προσφυγή είναι απορριπτέα.

IV — Επί των δικαστικών εξόδων

66. Δυνάμει του άρθρου 69, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα, εφόσον υπήρξε σχετικό αίτημα του αντιδίκου. Δεδομένου ότι, κατά την άποψή μου, η προσφυγή της Γαλλικής Δημοκρατίας είναι απορριπτέα, προτείνω την καταδίκη της στα δικαστικά έξοδα ενόψει του σχετικού αιτήματος της Επιτροπής.

35 — Βλ. δεύτερη και ενδέκατη αιτιολογικές σκέψεις του κανονισμού.

36 — Βλ., επί παραδείγματι, αποφάσεις της 29ης Φεβρουαρίου 1996, C-122/94, Επιτροπή κατά Συμβουλίου (Συλλογή 1996, σ. I-881, σκέψη 29)· της 15ης Μαΐου 1997, C-278/95 P, Siemens κατά Επιτροπής (Συλλογή 1997, σ. I-2507, σκέψη 17)· της 2ας Απριλίου 1998, C-367/95 P, Επιτροπή κατά Sytraval και Brink's France (Συλλογή 1998, σ. I-1719, σκέψη 63), και, εσχάτως, προαναφερθείσα στην υποσημείωση 15 απόφαση Ιταλία κατά Επιτροπής, (σκέψη 48).

V — Πρόταση

67. Ενόψει των προεκτεθέντων, προτείνω στο Δικαστήριο:

«1) να απορρίψει την προσφυγή,

2) να καταδικάσει τη Γαλλική Δημοκρατία στα δικαστικά έξοδα».